

Када је те зиме 2008. победио на председничким изборима тесном већином, Борис Тадић имао је пред собом неколико политичких Рубикона које је морао да пређе.

Нико тада није могао да слути да ће му се три године касније на завршници тог пута придружити онај исти архиконкурент који га је неуморно, беспштедно и бескрупулозно нападао по готово свим важним питањима за будућност ове земље не штедећи ни свој ни његов дигнитет.

У врелом предизборном периоду постајало је јасно да у Србији постоје две Србије које живе једна поред друге, односно једна под другом, распоред се утврђује пребројавањем гласова, а већина добија право на статус више касте. Такво пирамидално уређење више подсећа на рани феудализам него на модерно друштво које може да се нада напретку.

Поларизација једног народа на круцијалним питањима куда и како у будућност нужно доводи до критичног напона који тражи да своју енергију сведе на нулу било у виду претварање истог у кинетичку енергију које ће покренути ствари напред или у виду куршлуса у коме ће обе стране сагорети у међусобном антагонизму. Супротности се привлаче, али се тај сусрет обично завршава разменом електрицитета, бљеском и пражњењем, односно свођењем оба пола на исто - нулти потенцијал, ништа.

Три изазова која су разједала Србију била су главна тема предизборне, изборне и постизборне кампање.

Хаг, Космет и Европа.

Хаг је био Домаклов мач који је висио над главом сваке владе у Београду ма које провинијенције била. Чекић у виду бахатих спољашних притисака, у виду заустављања евроинтеграција или ускраћивање кредитних трансхи које су неопходни кисеоник српској привреди и наковња у виду чврстог, ксенофобичног става јавности о овом нелегалном, антисрпском, злочиначком Суду доводила је владајућу елиту до усијања, а у таквим

Да ли је Тадић већ победио

Пише: Александар Дикић
субота, 19 новембар 2011 15:48

условима чак и најтежи метали мењају облик и физичка својства, а камоли мекушци и бескичмењаци какве смо имали част да видимо у важним државним институцијама.

Чувар сигурне куће за хашке оптуженике, као и заклети чувар ватре војводиног тамничења, користио је скупштинску говорницу да поручи не само својим следбеницима већ и страном фактору шта мисли о њиховом савету да се Србија суочи са прошлошћу да би кренула у будућност.

Са беџом на реверу или без њега, са плакатом у рукама или на зиду прокажене телевизије, са станом у Ћинђићевом или Пупиновом булевару он је био стуб окупљања или политичко лице антихашког лобија и свих оних носталгичара за "херојским" деведесетим који Србију сматрају изданом, проданом и окупираном.

Та лепеза различитих организација са истим светоназорним погледима у Кремљ, Хиландар, Книн, Призрен и хашке ћелије имала је своје "литургије" на специфичне датуме и догађаје: хапшење Караџића, геј парада, проглашење независности Косова...

Али једина озбиљна организација која је могла да запрети сменом власти легалним путем била је странка Томислава Николића.

Ход по танкој жици која вибрира и затеже до пуцања од екстремизма преко национализма и псеудодеснице до конзервативизма била је главна дисциплина овог некада лојалног радикала, оног који је успео да пацификује шешељизам, да упристоји, укалупи и уведе у систем бунтовне радикале како би проширио базу подршке као једину могућност да постане равноправан противник захукталој и искусној машини демократа.

Да ли је Тадић већ победио

Пише: Александар Дикић
субота, 19 новембар 2011 15:48

Хаг је био само један фронт на коме су се копали дубоки ровови и пуцало из доступног оружја, не бринући за могуће последице по државу и њену будућност.

Данас када је хашка сага завршена и то бреме и хипотека скинуто са леђа овог народа полако се заборавља ко је био на којој страни конопца. Данас је лако рећи и поверовати чак и Томиславу Николићу да би и он хапсио хашке оптуженике, да би и он био на страни кооперативних Срба, да би и он испуњавао све међународне обавезе.

Али, ипак остаје мали чворић у мозгу свих оних "даровитих" Срба који имају барем петогодишње сећање уназад да чак и данас остаје сенка у напредњачким очима када се помену оптужнице и хашки казамат. Можда не толико због њих, колико због природе и менталног склопа језгра бирачког тела на које рачунају.

То се најбоље видело у данима фарсе под насловом: Хапшење Ратка Младића, службена верзија, веровали или не.

Ни од једног званичника напредњака у том тренутку није могао да се добије одговор на питање – подржавате ли хапшење генерала, какав је Ваш став поводом тога и да ли бисте и Ви исто поступили да сте на власти.

Мудри медијски саветници знали су да је ово потенцијално живо блато за бивше радикале и клизав терен на коме се само губе драгоцени гласови, па је једино преостала могућност да се такви услови избегну било скретање теме по сваку цену и избацивање у први план саму технику хапшења, а не расправу о хапшењу као политичком чину. Дакле, оптужити власт за потенцијално скривање, за трговање, за изневерена очекивања како Европе, тако и гласача и за обмањивање јавности у вези са скривањем и хајком на генералове јатаке био је једини начин како се помоћу такве магле извући из домета баражне паљбе збуњене јавности.

Данас, тај до јуче врућ кромпир који прже владареве шаке, јесте ољуштен и прогутан. Да ли је сварен до краја, остаје да се види.

Да ли је Тадић већ победио

Пише: Александар Дикић
субота, 19 новембар 2011 15:48

Евроинтеграције биле су главни политички правац којим се кренуло после демократске револуције.

Идеологија, мантра, програм, стратегија, нови патриотизам – велике речи, а мала дела последица је инерције деценијског кретања српског друштва које бауља кроз евро-модернизацију са два тешка тега око чланкова – Косово и Хаг.

Може ли се леђима ходати унапред показали смо уз саплитање, тешко устајање и повремену дезоријентацију и велике напоре. Када смо се окренули, нисмо видели онај призор обећаног раја који су нам обећавали и који смо идеализирали у својим главама у тренуцима самоохрабривања.

Опет, Томислав Николић био је наследник Шешељевог тестаментa којим се дају јасне смернице будућој власти Србије да су ЕУ и УСА вечити непријатељ Србије и да будућност лежи на Истоку. Све остало је издаја.

У складу са тим вођени пословично слепој послушности утамниченом лидеру било је зацртано понашање председничког кандидата "патриотске" опције.

Данас, међутим, Томислав Николић се незграпно гура са уморним демократама на пиједестал евро-ентузијаста чак и у моменту када популарност ове супер-државе константно опада по свим истраживањима. Он покушава да убеди своје присталице да су евро-интеграције оружје и нужност, да је већа штета од користи ако би пошли путем конфронтације, а за такав положај, наравно, окривљује претходно руководство и свој став представља више као последицу тога него као искрено уверење.

Да ли је Тадић већ победио

Пише: Александар Дикић
субота, 19 новембар 2011 15:48

То је и логично, јер једино као такво оно може бити прихваћено у народу, јер вољом силе је лакше прихватити нешто него паковати нове лажи о бољем стандарду и новим радним местима.

Питање Косова је заједнички именилац свих озбиљних анкета и социо-политичких истраживања, оно није увек у врху, али је константно присутно у одговорима грађана шта је највећи проблем ове државе.

Ово питање носи са собом пуно емоција, ожиљке скорашњих пораза, понижења, немоћи, туге и неостварених националних амбиција. У предизборној кампањи оно је вододелница између патриота и мондијалиста, националиста и издајника, прве и друге Србије. Ниједно друштво не може да издржи толико деоба и унутрашњих сукоба и да троши своје редуковане потенцијале на грешке из прошлости.

И данас је проблем Косова горуће питање иако фактички одвојено од Србије, конфликти који тамо не јењавају рефлектују се и на стање духа просечног српског бирача. Томислав Николић и на овој вододелници прешао је мост и чини се без значајнијих последица обре се на другој страни.

Од претњи бејзбол палицама и гошћења храбрих македонских конобара који су показали америчким маринцима правила балканских механа, преко заклињања на вечити немир док се Космет не врати под нашу заставу, до приметног ћутања у последњем сусрету са двојицом амбасадора (Дежер и Мас) приликом добијања позитивног извештаја Европске комисије док је Север на барикадама који сутра могу постати препрека на европском путу Србије.

Ни на једно питање Томислав Николић није могао да да искрени одговор јер се живо бласто претворило у праву амазонску, бескрајну мочвару из које готово нема изласка. Неопрезно поређење са оба своја сина и упоређивање одрицања са евентуалном породичном традицијом вратило би реторику на ниво радикалских клетви из Скупштине или пролећног, безуспешног штрајка жеђи.

Да ли је Тадић већ победио

Пише: Александар Дикић
субота, 19 новембар 2011 15:48

Пред овако важне изборе, који се чине да су последња шанса да његова политичка каријера буде крунисана барем једном победом, такав ниво био би испод таласне дужине оне циљне групе која својом масовношћу одлучује победника. Косовско време тражи чврсте и одлучне лидере са јасним планом и искреном политиком, оне који су свесни последица својих одлука и који су спремни да на своја плећа ставе и тежину удараца савременика и осуде будућих генерација.

И у овом сегменту Томислав Николић нашао се на истој страни дојучерашњих противника. Политика и Косово и Европа уместо да буде напуштена и од сопствених твораца ревитализована је, макар и краткорочно, од њених најжешћих критичара, од оних који су и Споразум о стабилизацији и придруживању називали народном издајом.

Данас, власт поручује Србима са Космета да једино они могу да одлуче о евентуалном напуштању барикада, да их Београд у томе не може саветовати.

Исту п

оручу Николић упућује и свом председнику општине или политичком изасланику на северу, његовом потенцијалном џокеру у косовској драми који му може донети тзв. патриотске гласове, а на кога може свалити одговорност када буде полагао рачуне пред бриселским судијама.

Провидна двострука игра је неодговорна и недорасла овако озбиљној ситуацији где су улог људски животи и судбина једног дела народа. Имитација патриотских демократа пред страним амбасадорима и легалним наследницима петооктобарских корумпираних,однарођених, криминализованих револуционара је слаба позиција пред изборе.

Тадић је већ победио, али он није победник следећих већ претходних избора јер је успео својом психологијом и терапијском хипнозом од свог противника направи камелеона, да га натера да личи на њега не би ли га победио, да се претвори у бољег Тадића од оног оригиналног, како би Андрићев венац добио новог-старог станара.

Да ли су онда следећи избори у ствари процес бирања или потврде да пут који је

Да ли је Тадић већ победио

Пише: Александар Дикић
субота, 19 новембар 2011 15:48

зацртан пре три године заиста нема алтернативу и да су они који су хтели на тој раскрсници да дају други жмигавац сада сустигли данашњу власт и пријављују се као бољи и поштенији маратонци на том путу?

Изгледа да они који су то на време видели су спасли своју странку (СПС), а они мало касније су направили своју (СНС) на истоветним позицијама по питању Европе (нема алтернативу), Косова (поштовање Устава) и Хага (потпуна сарадња, накнадна сагласност са хапшењем).

Они који желе да бирају такође имају понуду, али ће гласати за аутсајдере. Од оних који опонирају овим устаљеним ставовима остали су девастирани радикали, новорођене Двери и конзервирани ДСС. Ипак, они који желе да бирају уједно желе и преокрет.